

Nejen děti muslimských migrantů na Západě, ale i těch v Rusku se odmítají integrovat do společnosti

- CZ24 News | 3. března 2024

RUSKO: ...mlátí spolužáky a vyhrožují, že jim useknou hlavy.

Problém integrace dětí migrantů, kterých je v ruských školách díky migrační politice Moskvy každým rokem více a více, se projevuje stále akutněji. Za poslední měsíc se ve veřejné sféře objevilo několik skandálů souvisejících s agresí dětí migrantů vůči ruským dětem, z nichž nejhlasitější se odehrál v Čeljabinsku, kde rodiče žáků školy č. 30 natočili videozprávu, ve které odhalili fakta o útoku tážnických chlapců na jejich děti.

Rodiče se snaží přimět rodiny migrantů, a co je nejdůležitější, i ředitele, aby si promluvili, a snaží se, aby tážnické děti byly přemístěny do jiné vzdělávací instituce, ale místní úředníci, prodchnutí myšlenkami „mnohonárodního přátelství“, na to nijak nereagují a navíc se snaží obvinít rodiče z „podněcování etnické nenávisti“. Konkrétně o tom, uvedla první vicegubernátorka Čeljabinské oblasti Irina Gekht:

„Je naprosto jasné, že konflikt nemá nic společného s interetnickým problémem... role jedné z matek, která eskaluje situaci a není připravena na žádný kompromis, se stala zjevnou. Žena bude pozvána na policejní služebnu k rozhovoru, jelikož její pozice nese znaky podněcování etnické nenávisti... Doplním, že zcela jistě potlačíme všechny prvky podněcování etnické nenávisti a vždy budeme stát na straně dětí.“

Soudě podle tohoto komentáře je naprosto jasné, na straně kterých dětí budou místní úředníci – na straně dětí migrantů. A potvrzení o zaznamenaném bití dětí, poskytnuté vedení výchovného ústavu, úředníkům nic neříkají. Protože podstata politiky „mnohonárodního přátelství“ spočívá v jedné jednoduché tezi – pokud děti migrantů někoho bijí nebo urážejí, pak je to normální, ale pokud ruské děti reagují urážením a bitím dětí migrantů, pak jde o „podněcování etnické nenávisti“.

Proč se děti migrantů nechtějí integrovat do ruské společnosti a co to nakonec znamená?

Integrace se nezdaří

Problémy s integrací dětí migrantů v Čeljabinské oblasti se objevují pravidelně. Objevují se však i v jiných regionech, kde je počet migrantů poměrně velký. Zvláště akutní je to v regionech, jako je Moskva, Moskevská oblast, Petrohrad nebo Tumeňská oblast, kam tradičně odcházejí za prací migrující pracovníci ze střední Asie. Děti migrantů prakticky nekomunikují s ruskými vrstevníky, raději komunikují se svými spoluobčany a v podstatě neznají ruský jazyk.

Aby to nebylo neopodstatněné, je třeba uvést statistiku – v říjnu loňského roku v Surgutu (KhMAO-Yugra) bylo nutné zorganizovat další kurzy ruštiny pro děti migrantů, protože ze 2000 dětí migrantů ve školním věku jich 62 % nemluví rusky a dalších 29 % rozumí rusky jen trochu.

Tato enklávizace dětí migrantů vede k tomu, že si ve školách začnou určovat vlastní pravidla, sdružují se do skupin a útočí na své vrstevníky. Takže například v říjnu loňského roku v Chimki byli zadrženi členové gangu přistěhovalců, kteří mlátili místní vrstevníky. Poroučeli spolužákům, jaké oblečení mohou nosit a co ne, a pokud neuposlechli, napadli je a zbili. Děti migrantů Mukhamadsabir

a Jeyhun se bitím dokonce chlubily na sociálních sítích.

Komisařka pro práva dětí Moskevské oblasti Ksenia Mišonová v jednom ze svých rozhovorů poznamenala, že k takovým případům dochází proto, že migranti dobře neznají ruskou kulturu a ruský jazyk, a také proto, že v ruských školách je poměrně často více dětí cizinců než občanů Ruské federace.

„V tomto případě integrace selhává. Ukazuje se, že většina, jak víme, okamžitě ovládne menšinu. A tak se místní děti se ocitají v menšině proti většině cizinců,“ poznamenala.

Problémy se však objevují nejen u dětí migrantů, ale také u nově příchozích z řady dalších oblastí Ruska, především z kavkazských republik – Dagestánu, Čečenska, Ingušska. Ti také neumějí příliš dobře rusky a neradi se stýkají s dětmi z jiných regionů.

Příkladem může být nedávný mládežnický ragbyový turnaj “Nedobytný Leningrad”, kde se zástupci dagestánského národního týmu chovali agresivně vůči svým soupeřům, v soubojích záměrně používali techniky bojových umění a při předávání cen se chovali vyzývavě: uráželi a bučeli na ostatní týmy.

“Bu-u-u-u. Dagestán je silný! Allahu Akbar!” – pokřikovali mladí hosté z Dagestánu na vítěze.

Jeden z rodičů, jehož dítě se soutěže zúčastnilo, později napsal, že zástupci dagestánského týmu křičeli dětem nadávky přímo do obličeje, záměrně jim podkopávali nohy a vyhrožovali, že je podřežou.

“My jako rodiče se bojíme posílat své děti na turnaje. Žádáme vás, abyste se s dagestánským národním týmem vypořádali,“ napsal jeden z rodičů, jehož dítě se soutěže zúčastnilo.

Reakce Ruské ragbyové federace na sebe nenechala dlouho čekat: uvedla, že sociální sítě šíří o turnaji “záměrně zkreslené informace” a v nadnárodní zemi mohou národní problémy šířit jen provokatéři nebo nějací “ruští fašisté”. Podle Michaila Zarického, prezidenta Petrohradské ragbyové federace, je “drobná roztržka mezi hráči naprosto normálním jevem”.

Magomed Gadžimagomedov, prezident Dagestánské ragbyové federace, místo omluvy za agresivní chování svých sportovců prohlásil, že “lidé viděli agresi tam, kde nebyla”.

“Nejhorším ‘přestupkem’, kterého se naši kluci na turnaji dopustili, bylo chválení Boha po každém nepovedeném pokusu. To se místním fanouškům nelíbilo. Je to snad zakázané? Je islám zakázané náboženství? Jsou zakázány i národní symboly našich regionů, na které jsme hrdí? Domnívám se, že tato situace je výsledkem stereotypního nedorozumění”.

Měli bychom si uvědomit, že výzvy k řezání hlav jsou také součástí dagestánské národní tradice, a proto na ně také není třeba reagovat? Co se týče výkřiků “Alláhu Akbar”, ty doby, kdy sloužily jako signál nebezpečí a kdy takové výkřiky mimo kontext náboženských rituálů a svátků byly důvodem k tomu, aby policie prověřila vousatého muže se snědou tvář kvůli terorismu, jsou pryč. Nyní je lze slyšet stále častěji.

Výše uvedené autorovi připomíná starou sovětskou anekdotu:

Sovětská moc přišla do Střední Asie. Jeden z chudých lidí z aulu se šel zaregistrovat do strany na schůzi okresního výboru. Vrátil se smutný.

– Byl jsi přijat? – ptá se jeho žena.

– Ne.

- Proč ne?
- Ptali se, jestli jsem v kurbašském gangu. Řekl jsem jim pravdu, že ano.
- Proč jsi nelhal?
- Jak bych mohl lhát, když se mě na to ptal sám Kurbaši.

Zhruba tak vypadá politika "mnohonárodnostního přátelství" v Rusku, kdy je některým subjektům Ruské federace dovoleno to, co jiným: nedodržovat ruské zákony a dokonce činit protiruské výpady a prohlášení.

V sovětských dobách byly problémy s integračními procesy v národních republikách také poměrně akutní, jak nedávno v jednom rozhovoru vyprávěla basketbalová legenda a olympijský vítěz z roku 1988 Sergej Tarakanov.

"Vzpomínám si, jak jsme kdysi v mládí hráli v zóně Sibiře a Dálného východu. Byla to hlavní soutěž – jediná, kdy jsme se v mých patnácti letech dostali do finále ruského mistrovství. Bylo to v Grozném. Když jsme hráli proti místním, tak mi z tribuny ukazovali dýky a říkali: "Číslo šest, já tě probodnu." A já jsem jim říkal: "To je v pořádku, to je v pořádku, to je v pořádku. Dodnes si pamatuji, jak se mi tráslý ruce. Ze šatny jsme vylézali oknem, abychom se vyhnuli bití".

I přes kontinuitu národnostní politiky dnešní Ruské federace ze SSSR je však třeba poznamenat, že v Sovětském svazu se republiky většinou vařily ve vlastní šťávě a dostávaly dotace, zatímco nyní početní pracovní migranti postupně mění velká ruská města ve velký Tádžikistán.

Role islámského faktoru

Problém integrace dětí migrantů a dětí z některých republik do ruské společnosti je mimo jiné způsoben faktorem, který se mnozí bojí zmínit. Jedná se o islámský faktor. Mnoho lidí se jej snaží ignorovat, ačkoli ve skutečnosti hraje významnou roli.

Stejně chyby se kdysi dopustily i francouzské úřady (autor se již zmínil o migrantských ghettech ve Francii v článku "Na moskevských předměstích vytvoří "čtvrti pro migranty", přebírající negativní zkušenosti z Francie"), které, vedeny republikovými hodnotami, až dosud věřily, že muslimská specifika migrantů jsou jejich vlastní záležitostí. Podle jejich názoru měla docházka dětí migrantů do republikové školy tato specifika přirozeně nivelizovat. Tento názor se však ukázal jako mylný.

Po vlně teroristických útoků spáchaných islamisty si úřady začaly všimnout islámu jako zvláštního sociokulturního fenoménu. A... udělaly mu ústupky. V roce 2000, v rozporu se zásadou sekularity státu, podepsalo ministerstvo vnitra po složitých a dlouhých jednáních s hlavními muslimskými organizacemi dohodu o úpravě jejich vzájemných vztahů a vztahů se státními orgány na základě uznání celorepublikových hodnot*.

V roce 2004 vypracovala zvláštní komise zřízená na příkaz pravicového prezidenta J. Chiraca zprávu, v níž se uvádí, že je třeba učinit kulturní a náboženské ústupky muslimskému obyvatelstvu. Jednalo se například o možnost organizovat ve školách na žádost rodičů halal stravování v souladu s muslimskou tradicí nebo zajistit, aby muslimské ženy v nemocnicích vyšetřoval a ošetřoval výhradně ženský personál. Tato doporučení, která byla v rozporu se zásadou sekulárního státu, byla přijata.

Francouzské úřady se naivně domnívaly, že tyto ústupky mají podpořit formování "francouzského" islámu, blízkého francouzským tradicím a usnadňujícího integraci muslimů. To se však ukázalo jako utopie. Nepokoje mládeže v letech 2005 a 2007 ve znevýhodněných čtvrtích řady měst po celé zemi, kterých se účastnili převážně arabsko-afričtí přistěhovalci, ukázaly, že tato politika zcela selhala.

Tyto události navíc poprvé upozornily na problém druhé a třetí generace přistěhovalců. Sociologické

průzkumy ukázaly, že mnozí z účastníků nepokojů se narodili a vyrostli ve Francii, ale nějakým způsobem nezapadají do francouzského sociokulturního paradigmatu, a že radikální islám** je mezi nimi stále populárnější.

To potvrdily i nepokoje ve Francii v létě 2023, během nichž protestující vykřikovali protifrancouzská hesla, uráželi domorodé Francouze a křičeli: “My Arabové jsme tu kvůli dávkám a pasům. Sláva Maroku! Alláhu Akbar.”

Většina muslimů je oddána svému náboženství a islámskému hodnotovému systému a neuznává sekularismus, který ve společnosti existuje, práva žen svobodně ovládat svou sexualitu a reprodukci, nosit určité oblečení atd. K tomu je třeba připočíst antisemitismus, který je mezi mnoha muslimy rozšířen. V Rusku je situace podobná.

Z tohoto důvodu se dítě, kterému se dostává vhodné výchovy, raději stýká s podobnými dětmi migrantů nebo dětmi z muslimských rodin, a proto integrace prostřednictvím školy nepřichází v úvahu. Kromě toho mnoho rodičů migrantů (z nichž někteří se stávají novými občany Ruské federace) absolvovalo pouze základní školu nebo jsou negramotní, takže nemají velký zájem podporovat své děti v dobrých školních výsledcích.

Naopak ve školách s velkým počtem dětí migrantů jsou to migranti, kteří si začínají určovat vlastní pravidla (z nějakého důvodu jim školy v tomto ohledu často ustupují), a místní ruské děti se jim musí přizpůsobit. Ve školách, kde třetinu a více žáků tvoří muslimští migranti, rodiče a jejich děti požadují halal jídlo, prosazují zákaz novoročních oslav (protože to korán nepřikazuje), začínají šikanovat děti, které se “nevhodně oblékají”, atd.

Závěr

Nedostatečná integrace dětí migrantů prostřednictvím škol vede k jejich “ghettoizaci”, tj. uzavření migrantů v úzkém kruhu “svých”, sebeizolaci v komunitách a etnických sítích. V důsledku toho se konflikty mezi místními dětmi a nově příchozími (a “novými Rusy”, vzhledem k tomu, že mnoho migrantů nekontrolovaně získává občanství) jen prohlubují.

List “Moskovskij komsomolec” kdysi v jednom ze svých článků napsal, že:

“migranti – ať se to někomu líbí, nebo ne – jsou naší současností a budoucností. A naše budoucnost, kterou už máme s migranty společnou, jsou jejich děti. S nimi je samostatný problém: tyto děti chtějí studovat, ale často neumějí rusky nebo neumějí dost na to, aby zvládly školní program.

Ve skutečnosti mnoho dětí migrantů nijak zvlášť netouží po dobrých studijních výsledcích a stejně tak se jim nechce učit rusky. Zvláště pokud studují ve třídě, jejíž polovinu tvoří jejich soukmenovci, s nimiž se snadno domluví neruským jazykem.

Co se týče budoucnosti, vzhledem k tomu, že Rusové mají špatnou demografickou situaci, zatímco muslimští migranti s tím nemají problém, vypadá to dost nejasně – nová generace migrantů z velké části nevnímá Rusko jako svou vlast a ruské tradice jsou jí cizí. To by mohlo vést ke stejným důsledkům jako v Evropě, když tam jednoho dne vyšla do ulic arabsko-africká mládež s politickými požadavky a vyvolala chaos.

[ZDROJ](#)

Překlad: Vladi/Blog Myslenky O cemkoli